

Пише: Брендан О'Нил
субота, 25 фебруар 2012 12:12

Ако сте мислили да је победа Шона Пена над Микијем Рурком на додели Оскара 2009. године била чудна, шта кажете на његову последњу пи-ар победу над Уједињеним краљевством Велике Британије и њених све малобројнијих колонија?

Пен је недавно осудио британски „колонијалистички, суманут и ретроградан“ став о Фокландским острвима на јужном Атлантику, на која Британија полаже прва од 1833. године, и сугерисао да је можда дошло време да се острва врате Аргентини. Овим је дао знак да се на њега обруше британски медији и политички кругови, који су Пена одмах жигосали као „егоисту“, [„идиота“](#), [„будалу“](#) и „бескрајно сујетног и необавештеног холивудског глумца“ кога би требало [„бацит и крокодилима“](#)

Ово са крокодилима је можда претеривање, али ко може да посумња да је Пен егоиста и бескрајно сујетан? У питању је, најзад, човек толико препотентан да је 2002. године посетио Ирак како би могао упознати неке од људи чија би крв једног дана могла да буде „на његовим рукама“ (лепо, Шоне), и особа која је толико урнебесно недуховита да није допустио Крису Року да се завитлава са Џадом Лоуом током доделе Оскара 2005. године. („Џад Лоу је један од наших најбољих младих глумаца, узвратио је тада Пен, доказавши да није само будала, него и лажов.)

Стога нико није требало да се превише изненади када је Пен, након састанка са својом ортакињом и председницом Аргентине Кристином Киршнер, одлучио да одржи конференцију за штампу током које је поповао о британском полагању права на

Пише: Брендан О'Нил
субота, 25 фебруар 2012 12:12

суверенитет над Фокландским острвима. Управо тиме се баве уображењаци попут бившег г. Мадона. Међутим, оно што је изненађујуће – штавише, изванредно – јесте удар који су његови коментари имали на јавност. Они су озбиљно затресли Британију. Они су испровоцирали гнев међу водећим британским политичарима. Најзад, они су наелектрисали само становништво Фокландских острва да организује протест у облику анти-пеновске поворке возила. Ако је Пен само идиот, како су његове примедбе успеле да шутну у међуножје некада моћно Уједињено Краљевство?

Управо је највеће откриће целе те Пенове афере било, не да су савремени глумци толико арогантни да верују да њихови петпарачки ставови о међународним питањима имају некакву тежину, већ да њихови ставови заправо *заиста* имају тежину. Таласи које је су изазвали Пенови коментари потврђују феноменалну и прилично застрашујућу моћ данашњих славних личности и показују да чак и озбиљни посао међународног звецкања сабљама данас не може без промоције некога од славних, ако жели да буде схваћен озбиљно.

Упечатљиво је, рецимо, да је, недељама пре Пенове прокламације, аргентинска председница узалудно покушавала да нанесе ударац Британији. Након британске одлуке да пошаље још бојних бродова на Фокландска острва, као да тамо изврши прекоманду принца Вилијама као војног официра, Киршнер је изнела низ папагајских изјава о британској „милитаризацији“ јужног Атлантика и чак послала свог министра иностраних послова да одржи један страствен антибритански говор у Уједињеним нацијама. Ови маневри свакако су изазвали таласање, али је тек потезање „А-бомбе“ (тј. бомбе са холивудске „А-листе“) у лику Шона Пена омогућило Киршнеровој да адекватно привуче пажњу света.

Ово „лаћање Пена“ (*Penn-pushing*) указује да је Киршнерова препреден политичар. Она је постепено схватила да у наше време коментар славне личности може да остави далеко више трага на међународно мњење од отпремања бојног брода, махања песницом у УН, или извођења било ког од дипломатских трикова Старе ере (*B.C. – Before Celebrity* , тј. „ера пре Славних“). Пошто је Киршнерова очигледно подстакла Пена да направи провокацију са Фокландским острвима, она је у суштини поручила Британији: „пратим вашег принца Вилијама и подижем за Шона Пена...“ И ако реакције на Пенове коментаре и на шта указују, онда је прилично јасно да холивудски салонски револуционари имају далеко већу тежину од принчева од Велса на међународним мегданима славних.

Најзад, Киршнерова је ухватила Британију у клинч, а очи света су се упериле на њу.

Зашто се познате личности ангажују да обављају прљаве политичке послове

Пише: Брендан О'Нил
субота, 25 фебруар 2012 12:12

Један министар у британској либерално-конзервативној влади осетио је потребу да осуди Пена. Британски медији су подивљали. Док су испоставе америчких медија филозофирале о [„Фокландском рату Шона Пена“](#) и навеле његову изјаву као [цитат недеље](#)

британска штампа је повикала „[сачувај нас Боже егоцентричних звезда које умишљају да су светски државници](#)“ и мантрала о „цмиздравом глумцу“ и његовим „запаљивим опаскама“.

Упечатљивије од свих осталих, неколико хиљада становника Фокландских острва осећало се позваним да организује километарску, псевдогојну поворку аутомобила, током које су махали британским заставама и транспарентима са натписом „*Falk you, Sean*!”. Не би вам нико замерио ако бисте помислили да је Пен већ на путу за острва на бојном броду, можда на челу плаћеничке армије Забринутих Славних Истомишљеника попут Џорџа Клунија и Мета Дејмона (чије име не могу да изговорим нормалним гласом откако сам гледао *Team America: World Police*).

Киршнерова је открила да је данас у међународном сучељавању Пен моћнији од мача. Пенова афера открива нешто изузетно важно о данашњој култури славних у све бржем развоју – он показује да ову културу не покреће толико воајерство нижих слојева друштва и публика сељоберских часописа, што нам толико често говоре, већ управо дубока криза ауторитета међу нашим властодршцима и елитом. Управо је недостатак моралног ауторитета горњих ешалона и њихово отуђење о јавности и старих, устаљених начина вођења политике, јесте оно што их је подстакло да почну да гаје славне личности као нови извор ауторитета.

Све више и више политичке вође данас преносе ауторитет на славне. Џорџ В. Буш помогао је и подстакао преображај Бона Вокса у портпарола целог Трећег света до те мере, да је Боно позван на скуп Г8 (као „Народна Република Боно“, шалио се тада један британски новинар). Бивши британски премијер Гордон Браун својевремено је поразговарао са Анђелином Џоли о томе шта да се ради у Африци. Хашки трибунал натерао је супермодел Наоми Кембел да сведочи на суђењу против бившег либеријског председника Чарлса Тејлора, делимично због тога што су хтели да привуку „светлост рефлектора“ на овај значајан политички процес.

Изнова и изнова, политичари који осећају да не располажу са утицајем, угледом или

Зашто се познате личности ангажују да обављају прљаве политичке послове

Пише: Брендан О'Нил
субота, 25 фебруар 2012 12:12

староставним моралним ауторитетом да изнесу одређене тврдње, или поведу одређене кампање, зову славне да обављају њихове прљаве послове. Последично, префикс „славни“ – као нпр. славни активиста, славни лекар, славни кувар – данас носи далеко више тежине од прèфикса „старог света“, као што су „политички“, „краљевски“, или чак „изабрани“.

Киршнерова је једноставно довела овај тренд до свог бизарно логичног закључка, тако да сада имамо ратовање славнима. Да ли ће Пен имати петље да се укрца на неки брод који ће Аргентина послати у неки будући Фокландски рат остаје да се види.

Брендан О'Нил је уредник часописа Spiked у Лондону. Превео са енглеског Никола Танасић.